

мета боржника у цьому випадку - відстояти свої інтереси ціною інтересів кредитора [3].

При визнанні правочину фраздаторним Верховний Суд також звертає увагу на такі його елементи як: сторони та ціна. Сторонами у фраздаторних правочинах, як правило, виступають пов'язані з боржником особи; якщо ж іде мова про юридичну особу, то це можуть бути афілійовані юридичні особи. Ціна у таких правочинах, здебільшого, або явно занижена, або взагалі не обумовлюється [4].

У своїх рішеннях Верховний Суд, аналізуючи поняття фраздаторного правочину, також доволі часто оперує такими словосполученнями як «правочин укладений на зло» та «правочин, при укладанні якого, особа діяла очевидно недобросовісно і зловживала правами стосовно кредитора» [5].

Таким чином, фраздаторний правочин є окремим видом правочинів, який укладається шляхом зловживання особою своїми правами та явно суперечить принципу справедливості, добросовісності та розумності. Зважаючи на це, є необхідність закріпити це поняття у ЦК України та визнати, що факт укладення такого правочину є підставою для визнання його недійсним. Такий підхід, на нашу думку, дозволить належним чином захистити права та законні інтереси кредитора, які порушуються боржником, при укладанні правочину з метою уникнення розрахунків за борговими зобов'язаннями.

Література

1. Ярошенко А.С., Костенко О.М. визнання судом недійсними фіктивних договорів дарування, укладених з метою приховання майна боржника: проблеми формування єдиної правозастосовної практики. Проблеми законності. Вип. 148. 2020. С. 66-75. URL: 10.21564/2414-990x.148.190854

2. Беляневич О.Л. Про застосування у справах про банкрутство конструкції фраздаторного правочину. Правничий часопис Донецького національного університету імені Василя Стуса. № 2. 2021. С. 14-23. URL: 10.31558/2786-5835.2021.2.2

3. Постанова Верховного Суду від 7 жовтня 2020 року у справі № 755/17944/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92315178>

4. Постанова Верховного Суду від 19 травня 2021 року у справі № 693/624/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/97103755>

5. Постанова Верховного Суду від 26 травня 2021 року у справі № 727/2525/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/97285681>

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ГЕОІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

О.М. Канівець, аспірантка 3 курсу спеціальності 193 – Геодезія та землеустрій

К.А. Мамонов, д.е.н., професор кафедри Земельного адміністрування та геоінформаційних систем

Формування сучасних напрямів регіонального розвитку характеризується трансформаційними процесами, пов'язаними із об'єднаними територіальними громадами (ОТГ). У цьому контексті слід зазначити, що одними із основних ресурсів, які забезпечують ефективність функціонування ОТГ є земля. Поряд з цим, за останні роки виникають проблемні аспекти відносно використання земель, протиріччя в сфері їх нормативно-правового забезпечення, здійснення моніторингових процедур. Більш того, для вирішення представлених проблем важливого значення має застосування геоінформаційних систем, як сучасного інструментарію формування й реалізації моніторингу використання земель об'єднаних територіальних громад. Отже, тема роботи є актуальною і має своєчасний характер.

Вирішення задач щодо формування та використання моніторингу використання земель представлені у розробках [1; 2; 3; 4; 5; 6; 7; 8].

Застосування геоінформаційних систем для моделювання, оцінки та аналізу інтегрального й узагальнюючих показників використання земель об'єднаних територіальних громад дає можливість сформулювати моніторингову основу для прийняття рішень щодо використання земель ОТГ. Сформовані етапи дозволяють візуалізувати зміни валового регіонального продукту на одиницю площі, визначити напрями його змін у визначеній перспективі залежно від напрямів та особливостей використання земель об'єднаних територіальних громад. Отже, у результаті застосування ГІС інструментарію на основі визначених даних побудовані моніторингові ГІС-карти показників використання земель ОТГ та валового регіонального продукту (рис. 1 – 2), враховуючи просторові, містобудівні соціально-економічні й екологічні особливості.

Рисунок 1 – Моніторингова ГІС-карта інтегрального показника використання земель ОТГ за регіонами України, відн. од. (розроблено автором)

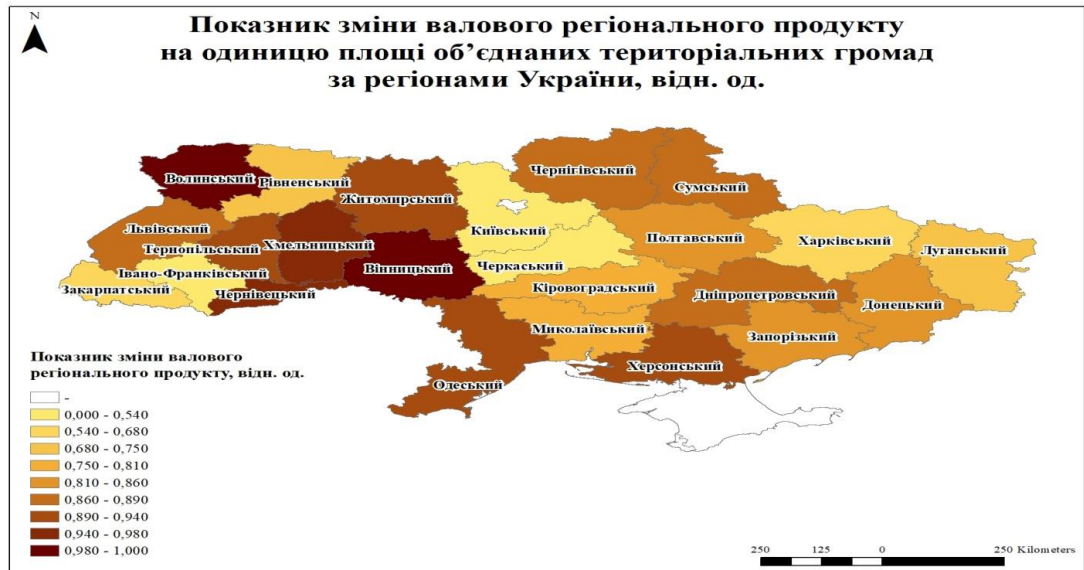

Рисунок 2 – Моніторингова ГІС-карта показника зміни валового регіонального продукту на одиниці площі ОТГ за регіонами України, відн. од. (розроблено автором)

Таким чином, у результаті дослідження визначені особливості формування моніторингової системи на основі застосування геоінформаційних систем для забезпечення використання земель об'єднаних територіальних громад.

Література

1. Мамонов К. А., Нестеренко С. Г., Вяткін К. І. ГІС-забезпечення у раціональному використанні земельних ресурсів міської забудови. *Науковий вісник будівництва*. Харківський національний університет будівництва та архітектури. Харків. 2016. Том 86 №4. С. 323
2. Мамонов К. А. Застосування ВЕБ геоінформаційних систем для розподілу та використання земель. *Комунальне господарство міст*. Харківський національний університет міського господарства ім. О.М. Бекетова. Серія: Технічні науки та архітектура. Харків. 2016. Вип. 132. 144 с.
3. Мамонов К. А. Грек М. О. Характеристика стану та використання земель міст у сфері містобудівної діяльності. *Містобудування та територіальне планування*: наук.-техн. збірник. Київ. 2017. Вип. 63. С. 261-269.
4. Мамонов К. А., Грек М. О., Метешкін К. О. Визначення містобудівних факторів, які впливають на використання земель міст // *Збірник наукових праць Українського державного університету залізничного транспорту*. Харків. 2017. Вип. 169. С. 174-182.
5. Штерндок Е. С. Моделювання впливу просторових факторів на оцінку та використання земель мегаполісу : дис. на здобуття наукового ступеня к-та техн. наук : 05.24.04. Харків, 2017. 246 с
6. Грек М. О. Метод і моделі впливу містобудівних факторів на використання земель міст : дис. на здобуття наукового ступеня к-та техн. наук : 05.24.04. Харків, 2017. 185 с.

7. Корнієць А. В. Інформаційне забезпечення геоecологічного моніторингу використання земель регіону : дис. на здобуття наукового ступеня к-та техн. наук : 05.24.04. Харків, 2018. 225 с.

8. Радзінська Ю. Б. Метод і моделі визначення інвестиційної привабливості земель міст : дис. на здобуття наукового ступеня к-та техн. наук : 05.24.04. Харків, 2018. 213 с.

СПІВВІДНОШЕННЯ ЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ І ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ

С. Капелюшок, студентка 3 курсу факультету управління та економіки

І.А. Юричина, викладач кафедри публічного управління та адміністрування

Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

Сучасний світ змушує кожну державу вдаватися до фундаментальних динамічних соціальних перетворень, а саме відбуваються прискорення змін соціальних процесів. Створення нової культури управління надає можливість звільнити центральні органи державної влади від невластивих їм функцій та сконцентрувати увагу на сучасних методах управління. Процес перетворення системи державного управління України вимагає наукового підходу до державного та місцевого (регіонального) управління, що базується на реальних, неупереджених законах та принципах соціального управління. Ця модифікація ґрунтується на конституційних принципах розподілу влади з чіткими визначеними повноваженнями кожної інституції. Умови сьогодення викликають необхідність внесення суттєвих змін в організацію діяльності органів державного управління та передачу певних функцій місцевим органам влади органам місцевого самоврядування [1].

Можна сказати, що стан державотворення в Україні відзначається активним пошуком найкращого оптимального зразку державного устрою держави. Оскільки головною умовою стабільного розвитку суспільства та ефективного функціонування держави є забезпечення балансу між загальнодержавними інтересами та інтересами населення регіонів, їх територіальних громад. Це питання є актуальним для України та має специфічне значення, адже не налагоджена системність державної політики та реальних дій у цій сфері стали однією із основних причин багаторічної структурного занепаду влади, що спричинив надмірну централізацію державної влади, призвів до стану подрібнення суспільства територіально, зниження рівня економічного розвитку в регіонах, дисбалансу загальнодержавних інтересів з інтересами місцевими. Демократія у всіх сферах суспільного життя та побудова міцного громадянського суспільства в Україні неприпустимий без запровадження децентралізації та деконцентрації державного впливу на місцеве самоврядування, їх повноваження та втілення в життя принципів реальної самостійності місцевого управління, здатності вирішувати питання на місцях.